

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jiřího Zemánka a soudců Radovana Suchánka (soudce zpravodaje) a Vojtěcha Šimíčka o ústavní stížnosti stěžovatelky obchodní společnosti **AVA investor s. r. o.**, sídlem Vážní 1003, Hradec Králové, zastoupené JUDr. Karlem Kavalírem, advokátem, sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2019 č. j. 28 Cdo 3841/2019-176, za účasti **Nejvyššího soudu**, jako účastníka řízení, a obchodní společnosti **VENDORA Invest SE**, sídlem Bělohorská 688/165, Praha 6 – Břevnov, zastoupené JUDr. Ivanem Peclem, advokátem sídlem Zábrdovická 15/16, Brno, jako vedlejší účastnice řízení, takto:

I. Výrokem II. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2019 č. j. 28 Cdo 3841/2019-176 byla porušena práva stěžovatelky na soudní ochranu a na ochranu vlastnictví, zaručená v čl. 36 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Výrok II. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2019 č. j. 28 Cdo 3841/2019-176 se ruší.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci a obsah napadeného usnesení

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) se stěžovatelka domáhala zrušení II. výroku v záhlaví uvedeného usnesení, a to pro tvrzené porušení čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2. Z vyžádaného spisu Okresního soudu v Hradci Králové (dále jen „okresní soud“) sp. zn. 17 C 367/2017 Ústavní soud zjistil, že stěžovatelka byla v řízení vedeném původně před okresním soudem v procesním postavení žalované. Poté, co byla úspěšná i v řízení odvolacím, byla po dovolání vedlejší účastnice vyzvána usnesením okresního soudu ze dne 22. 7. 2019 č. j. 17 C 367/2017-157 (dále jen „výzva“) k vyjádření k tomuto dovolání.

3. O vedlejší účastnicí uplatněném dovolání rozhodl Nejvyšší soud v návěti uvedeným usnesením v I. výroku tak, že se odmítá; II. výrokem, napadeným ústavní stížností, Nejvyšší soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení. Nejvyšší soud II. výrok napadeného usnesení odůvodnil tak, že o náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243c odst. 3, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 146 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neboť náklady vynaložené stěžovatelkou na sepis vyjádření k dovolání advokátem nešlo za situace, v níž dovolání trpí vadami, které nebyly v zákonné lhůtě odstraněny a pro něž nelze v dovolacím řízení pokračovat, považovat za účelně vynaložené náklady na bránění práva.

II.

Argumentace stěžovatelky

4. Stěžovatelka spatřuje v napadeném usnesení Nejvyššího soudu prvek svévole, neboť okresní soud stěžovatelku vyzval, aby se k dovolání vedlejšího účastníka ve lhůtě patnácti dnů vyjádřila. Stěžovatelka podala vyjádření ve stanovené lhůtě právě k této výzvě, a náklady s ním spojené tak měly být vynaloženy účelně. Ve vyjádření měla stěžovatelka argumentovat pro závěr, že dovolání není projednatelné a je na místě je odmítnout, a to ve shodě s tím, jak posléze rozhodl Nejvyšší soud. Dále se ve vyjádření údajně vymezila proti argumentaci vedlejšího účastníka obsažené v dovolání a týkající se věci samé, o níž měla za to, že nelze vyloučit, že by mohla být Nejvyšším soudem věcně posuzována. Stěžovatelčino vyjádření nemělo být jen formálním uplatněním procesního práva bez náležité pečlivosti a relevance, ale aktivním hájením jejího práva, jak stěžovatelce uložil okresní soud.

5. Podle stěžovatelky je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti odepřít jí náhradu nákladů řízení proto, že vedlejší účastník neodstranil vady dovolání. Odkazuje-li Nejvyšší soud mimo jiné i na § 146 odst. 3. o. s. ř., je podle stěžovatelky tento odkaz „*nesprávný a nepochopitelný*“. Na posuzovaný případ se mají vztahovat závěry obsažené v nálezech Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2012 sp. zn. IV. ÚS 2119/11 (N 70/65 SbNU 3) nebo ze dne 17. 1. 2013 sp. zn. I. ÚS 3607/12 (N 15/68 SbNU 219). Podle posléze uvedeného nálezu nemůže v materiálním právním státě obstát postup, v němž soudy vyzvou účastníka řízení k určitému úkonu a následně konstatují, že toto konání nebylo účelné, a tudíž mu nepřísluší náklady na něj vynaložené s odůvodněním, že výsledek by i bez něj byl tentýž.

III.

Vyjádření Nejvyššího soudu a vedlejší účastnice řízení, replika stěžovatelky

6. Nejvyšší soud ve vyjádření k ústavní stížnosti stručně zopakoval obsah vyjádření stěžovatelky k dovolání vedlejší účastnice. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu lze za účelně vynaložené náklady považovat toliko takové, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu. Byť náklady na zastoupení advokátem budou tomuto vymezení zpravidla odpovídat, není toto pravidlo absolutní. Kritéria podle uvedeného pravidla nebudou naplněna též v případě podání stručného vyjádření k dovolání, jež nebylo možno věcně projednat pro vady, neboť dovolání neobsahovalo jeho povinné náležitosti, anebo mýjí-li se argumentace obsažená ve vyjádření s důvody, pro které Nejvyšší soud dovolání pro vady odmítl. Pojem *účelný* podle § 142 odst. 1 o. s. ř. má být chápán jako pojistka před hrazením nákladů nesouvisejících s řízením, před nadbytečnými či nadměrnými náklady, k čemuž Nejvyšší soud poukázal na náleze Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2010 sp. zn. IV. ÚS 2513/09 (N 17/56 SbNU 169). Stěžovatelkou poukazované nálezy Ústavního soudu údajně na posuzovanou věc nedopadají; nemělo jít o případy, v nichž v dovolacím řízení nebylo možné pokračovat, neboť dovolání neobsahovalo náležitosti podle § 241a odst. 2 o. s. ř. V daných případech Nejvyšší soud neshledal dovolání přípustnými podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., ve znění platném do 31. 12. 2012, tj. nikoli pro vady; navíc ve věci posuzované v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3607/12 (viz výše) údajně nebyl výrok o nákladech dovolacího řízení náležitě odůvodněn. Podle Nejvyššího soudu vyzval okresní soud stěžovatelku k podání vyjádření nadbytečně, nesprávně posoudil dovolání jako přípustné, protože bylo evidentní, že nebylo nutné, aby se

stěžovatelka k dovolání vyjádřila a zvyšovala náklady řízení. Nejvyšší soud navrhl odmítnutí ústavní stížnosti.

7. Vedlejší účastnice se vyjádřila tak, že na vady dovolání nebyla upozorněna, a tedy jí nemohla být stanovena ani lhůta pro jejich odstranění. Nebylo-li dovolání podle Nejvyššího soudu přípustné, nebylo žádné dovolací řízení ani k čemu se vyjadřovat, a proto má být rozhodnutí o nepřiznání nákladů řízení stěžovatelce správné. Vedlejší účastnice navrhla ústavní stížnost odmítnout.

8. Stěžovatelka v replice uvedla, že náklady na vyjádření k dovolání naplňovaly kritérium účelnosti ve smyslu vyjádření Nejvyššího soudu. Stěžovatelka se domnívá, že má platit zásada *soud zná právo* a není důvod, aby hodnotila výzvu okresního soudu jako nadbytečnou či nepřiléhavou.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

9. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas, oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*), neboť stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

10. Ústavní soud není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy) a nepřísluší mu oprávnění vykonávat dozor nad jejich rozhodovací činností. Do rozhodovací činnosti soudů je Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy oprávněn zasáhnout pouze tehdy, byla-li pravomocným rozhodnutím těchto orgánů porušena ústavně zaručená základní práva nebo svobody stěžovatelky.

11. Ústavní soud přezkoumal napadené usnesení z pohledu možného porušení ústavně zaručených základních práv a svobod, jak je namítáno v ústavní stížnosti, a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

12. Obecně lze předeslat, že podle ustálené rozhodovací praxe může být nesprávné použití práva důvodem zrušení rozhodnutí soudu zejména tehdy, jde-li o aplikaci, která se jeví v daných souvislostech svévolnou, argumentačně vybudovanou bez přesvědčivého a konzistentního rozumného odůvodnění, protože ji objektivně nelze přijmout [srov. např. nálezy ze dne 23. 3. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 7/08 (N 62/56 SbNU 697), ze dne 5. 10. 2004 sp. zn. III. ÚS 126/04 (N 141/35 SbNU 9), ze dne 23. 6. 2004 sp. zn. II. ÚS 644/02 (N 85/33 SbNU 321), ze dne 6. 5. 2004 sp. zn. III. ÚS 258/03 (N 66/33 SbNU 155), ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. I. ÚS 733/01 (N 26/32 SbNU 239), ze dne 27. 2. 2003 sp. zn. III. ÚS 686/02 (N 30/29 SbNU 257) a další].

13. K problematice náhrad nákladů řízení se Ústavní soud obecně staví zdrženlivě a podrobuje ji omezenému ústavněprávnímu přezkumu. Tento přístup vychází z názoru, že byt' i rozhodnutí

o náhradě nákladů řízení může mít citelný dopad do majetkové sféry účastníků řízení, sám o sobě většinou nedosahuje intenzity způsobit porušení základní práva a svobody stěžovatelů. V nyní posuzované věci je však situace poněkud odlišná, neboť především jde o otázku dodržení zásad řádného procesu (srov. náleze ze dne 6. 6. 2019 sp. zn. IV. ÚS 3277/18). Na druhé straně totiž Ústavní soud zdůrazňuje, že i rozhodování o nákladech řízení tvoří nedílnou součást soudního řízení jako celku, pročež na něj dopadají postuláty ústavně zaručeného práva na soudní ochranu. Ústavní soud tudíž do rozhodovací činnosti obecných soudů zasáhne zpravidla tehdy, je-li jejich interpretace nebo aplikace ustanovení týkajících se náhrady nákladů řízení projevem svévole nebo libovůle, porušuje-li princip legitimního očekávání stěžovatelů nebo je-li v extrémním rozporu s principy spravedlnosti [srov. např. nálezy ze dne 30. 6. 2020 sp. zn. II. ÚS 648/18, ze dne 3. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 1561/13 (N 52/73 SbNU 59) nebo ze dne 28. 5. 2013 sp. zn. II. ÚS 2570/10 (N 95/69 SbNU 457)]. Právě uvedená vybočení obecných soudů žádající si zpravidla zásah Ústavního soudu nastala i v nyní posuzované věci.

14. Jedním z neopomenutelných aspektů práva na soudní ochranu je i zásada *budiž vyslechnuta i druhá strana*, jež je Ústavním soudem chápána jako povinnost soudu vytvořit prostor zaručující účastníku řízení možnost účinně uplatňovat námítky a argumenty, které jsou způsobily ovlivnit rozhodování soudu a s nimiž se soud musí v rozhodnutí náležitě vypořádat; vytvoření prostoru pro účinné vznesení námitek nejlépe zajišťuje ochranu základních práv, která je primárním účelem soudního řízení (srov. např. náleze Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2009 sp. zn. IV. ÚS 1106/08 (N 52/52 SbNU 519). Institucionálně zaručená možnost dotčených osob účinně se podílet svými návrhy a námítkami na soudním procesu patří mezi základní pravidla soudního řešení sporů [srov. např. náleze ze dne 8. 7. 2008 sp. zn. II. ÚS 1374/08 (N 128/50 SbNU 125) nebo náleze sp. zn. II. ÚS 814/08 ze dne 21. 5. 2008 (N 97/49 SbNU 451), bod 17]. Procesní strana musí mít příležitost nejen předložit důkazy na podporu svých tvrzení, ale také být seznámena se všemi důkazy a stanovisky uplatněnými s cílem ovlivnit rozhodnutí soudu a musí mít i příležitost vyjádřit se k nim (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 3. 1997 ve věci *Mantovanelli proti Francii* č. 21497/93).

15. Stěžovatelka v ústavní stížnosti odkázala především na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2119/11 a sp. zn. I. ÚS 3607/12. Nejvyšší soud měl za to, že uvedené nálezy na věc nedopadají, neboť v nich řešená dovolání nebyla podána v rozporu s § 241a odst. 2 o. s. ř., a nebyla tudíž vadná, nýbrž „pouze“ nepřípustná. Ústavní soud doplňuje, že kromě této skutečnosti byly v odkazovaných nálezech skutkové okolnosti projednávaných věcí obdobné jako v nyní posuzovaném případě.

16. V nálezu sp. zn. IV. ÚS 2119/11 dospěl Ústavní soud k závěru, že „nelze pohlížet na závěr Nejvyššího soudu o neúčelnosti nákladů vynaložených na uplatnění standardního procesního práva vyjádřit se k návrhu protistrany jinak než jako na závěr absurdní. Zaujetím takového právního názoru Nejvyšší soud sankcionoval stěžovatele za to, že v dovolacím řízení vystupovali aktivně a řádně hájili svá práva. Podané vyjádření stěžovatelů nebylo pouhým formálním uplatněním jejich procesního práva bez náležité pečlivosti a relevance. Stěžovatelé v něm podrobně argumentovali ve prospěch nepřípustnosti dovolání žalovaného, přičemž jim nelze vytýkat, že vedle toho reagovali i na námítky skutkového charakteru proto, aby se vypořádali s dovoláním v jeho úplnosti pro případ, že by Nejvyšší soud jejich názoru o nepřípustnosti dovolání nepřisvědčil. Ačkoli stěžovatelé zastávali názor o neexistenci právní otázky v podaném dovolání, natož pak otázky zásadního právního významu, nemohli se o své přesvědčení s jistotou opřít a spoléhat se, že Nejvyšší soud bude téhož názoru [...]“. Nejvyššímu soudu tak lze přisvědčit pouze potud, že situace posuzovaná v citovaném nálezu nebyla zcela

totožná s nyní projednávanou věcí, což nicméně neznamená, že příslušné závěry nejsou k nynější věci přílehlavé.

17. To, že vyjádření k dovolání bylo v odkazované věci relativně podrobné a odůvodňující názor o nepřipustnosti dovolání, který záležel nikoli na posouzení, zda jsou předpoklady přípustnosti a důvod dovolání v dovolání výslovně uvedeny, nýbrž na úvaze Nejvyššího soudu o naplnění předpokladů přípustnosti dovolání, nemůže oslabit obecné postuláty z nálezů plynoucí. Jinak řečeno obsah vyjádření není pro posuzovanou věc stěžejní. Naopak je nutné vyjít z hlavních důvodů pro závěry obsažené v nález, totiž že stěžovatelka aktivně hájila svá práva a nemohla si být jista, zda bude Nejvyšší soud sdílet její názor o nepřipustnosti dovolání, byť pro absenci jeho obligatorních náležitostí. K této nejistotě by byl sveden patrně každý už z prostého důvodu, že byl soudem vůbec vyzván k vyjádření. Z tohoto vyjádření nemůže účastník řízení např. dovozovat, že jde o pouhý administrativní a rutinní úkon soudu, za reakci na nějž mu v případě úspěchu nebudou nahrazeny náklady, usoudí-li v budoucnu zpětně soud, že byla zbytečná. Naopak je takovou výzvu soudu procesní straně třeba vnímat jako šanci k uvedení jejího pohledu na věc, tedy jako možnost, kterou chce bdělý účastník řízení využít k ochraně svých práv. Mínil-li Nejvyšší soud, že citovaný nález na věc nedopadá pro výše uvedené odlišnosti, je třeba uvést, že ty byly v nález sp. zn. IV. ÚS 2119/11 uvedeny toliko jako *obiter dictum* a z jeho odůvodnění je patrné, že na ně není rozhodnutí výlučně vázáno. I kdyby nahlížel Ústavní soud na výše citovanou pasáž doslovně, podává se z ní, že nejistota účastníka, který podal vyjádření k dovolání, byla pochopitelná „zvláště v situaci, kdy bylo rozhodnutí o dovolání závislé na uvážení Nejvyššího soudu [...]“, nikoli tedy jen a pouze za situace, v níž posouzení přípustnosti dovolání záleží na úvaze soudu.

18. V nález sp. zn. I. ÚS 3607/12 Ústavní soud v podstatných rysech odkázal na výše citovaný nález sp. zn. IV. ÚS 2119/11, protože je i prve uvedený nález k posuzované věci přílehlavý. Lze se ztotožnit se závěrem obsaženým v nález sp. zn. I. ÚS 3607/12, podle nějž nelze účastníka, vyzvaného k vyjádření k dovolání, „následně sankcionovat za to, že v dovolacím řízení (i) v souladu s touto výzvou vystupoval prostřednictvím kvalifikovaného právního zástupce aktivně a řádně hájil svá práva. [...] myšlenková konstrukce tolerující postup obecných soudů, jímž na jedné straně (rozhodnutím) vyzvou účastníka řízení k určitému konání a potom *ex post* (bez bližšího přezkoumatelného odůvodnění) konstatují, že toto konání nebylo účelné, a tudíž mu ani náklady na něj (pro řádné splnění požadavku obecného soudu) vynaložené – v podstatě z důvodu, že výsledek soudního procesu by i bez něj byl tentýž – nepřísluší, v materiálním právním státě založeném na účtě k právům a svobodám člověka a občana (čl. 1 odst. 1 Ústavy, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) rozhodně nemůže obstát.“

19. V Nejvyšším soudem zdůrazněné části je nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2513/09 k věci přílehlavý pouze v tom, že náhrada jen účelně vynaložených nákladů vskutku neobsahuje povinnost soudu nahrazovat i náklady zjevně nadbytečné, nadměrné nebo nesouvisející s řízením. O takové náklady však v případě vyjádření stěžovatelky k dovolání vedlejší účastnice zjevně nejde, byla-li k němu okresním soudem vyzvána. Příslušné náklady úzce souvisejí s dovolacím řízením a Nejvyšší soud ani nezmínil, že by šlo o náklady nadměrné, přičemž ústavněprávní souvislosti závěru Nejvyššího soudu o nadbytečnosti takového nákladu byly vyloženy výše.

20. Z nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2513/09 a dalších [např. z nálezů ze dne 5. 1. 2012 sp. zn. II. ÚS 2658/10 (N 3/64 SbNU 29), ze dne 12. 1. 2010 sp. zn. I. ÚS 1030/08 (N 4/56 SbNU 33), ze dne 5. 6. 2008 sp. zn. IV. ÚS 1391/07 (N 102/49 SbNU 515) nebo ze dne 17. 5. 2001 sp. zn. III. ÚS 727/2000 (N 75/22 SbNU 145)] naopak plyne, že i rozhodnutí o nahrazení

či nenahrazení nákladů řízení musí být řádně a přesvědčivě odůvodněno, neboť povinnost obecných soudů odůvodnit jejich rozhodnutí způsobem podle § 157 odst. 2 o. s. ř. představuje jeden z principů práva na řádný proces. Z odůvodnění napadeného výroku usnesení Nejvyššího soudu, sestávajícího pouze z poukazu na vybraná ustanovení zákona a konstatování, že náklady stěžovatelky na sepis vyjádření advokátem nelze považovat za účelně vynaložené, trpí-li dovolání vadami, nelze seznat důvody, pro které dospěl Nejvyšší soud k napadenému závěru. Nejvyšší soud se nijak nevypořádal s tím, že stěžovatelka se k dovolání vyjádřila na základě výzvy okresního soudu. V důsledku právě uvedeného porušuje i v této nepřezkoumatelné části napadené usnesení čl. 36 odst. 1 Listiny.

21. Ústavní soud uzavírá, že se nemůže ztotožnit s Nejvyšším soudem v názoru, že účastník řízení před obecnými soudy se nemusí k výzvě soudu vyjadřovat v případě, že dovolání trpí vadami, potažmo že náklady na zastoupení nejsou v takovém případě účelně vynaloženy. Naopak se Ústavní soud přiklání k názoru, že posouzení přípustnosti dovolání, a to ať už toto posouzení má záviset na hodnotící úvaze soudu o naplnění předpokladů přípustnosti podle § 237 o. s. ř., nebo jen na posouzení naplnění zákonných náležitostí dovolání podle § 241a odst. 2 o. s. ř., je zásadně věcí soudu. Tím spíše nemůže být účastník dovolacího řízení sankcionován nenahrazením nákladů spojených s podáním vyjádření, dospěje-li teprve v návaznosti na již provedené úkony soud k závěru, že dovolání není přípustné. Takový přístup by mohl vést k absurdnímu důsledku, že zvítězivší straně budou nahrazeny náklady pouze za některé úkony v řízení, neboť měla dopředu vědět, že bude úspěšná, pročež na výzvy soudu nemusela, zcela nesmyslně ve svém vlastním zájmu, reagovat. Postup, jímž Nejvyšší soud dospěl bez náležitého odůvodnění k závěru, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení tak obsahuje prvky svévole a ústí v porušení stěžovatelčina práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. V důsledku majetkové újmy na straně stěžovatelky, která vynaložila k výzvě soudu náklady spojené s povinným zastoupením advokátem, které jí i přes úspěch ve věci nebyly v rozporu s judikaturou Ústavního soudu nahrazeny, má tento postup za následek vyloučení stěžovatelčina legitimního očekávání (srov. bod 13), a proto i porušení jejího práva na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

VI. Závěr

22. S ohledem na uvedené dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost je důvodná. Proto jí vyhověl a podle § 82 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil napadené usnesení Nejvyššího soudu. Úkolem Nejvyššího soudu, vázaného právě vysloveným právním názorem Ústavního soudu, bude ve světle předestřených závěrů opětovně ve věci rozhodnout. Takto Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků, neboť měl za to, že od něho nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 18. listopadu 2020

Jiří Zemánek
předseda senátu